

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/31/2023
Identifikačné číslo spisu:	4416209714
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4416209714.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Šikutu, PhD. a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a Mgr. Renáty Gavalcovej v spore žalobkyne Mgr. D. T., narodenej N.X, právne zastúpená JUDr. Ing. Kristínou Rakickou-Decsi, PhD., Nové Zámky, Pri Gymnázii 22, proti žalovanému M. F., D., adresa na doručovanie F., o vykázanie žalovaného zo spoločného obydla, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9C/212/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. februára 2021 sp. zn. 6Co/64/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou doručitou tunajšiemu súdu dňa 7. júna 2016 domáhala určenia, aby súd vykázal žalovaného - násilníka zo spoločného obydla, nehnuteľnosti D. XX, súp. č. XXX, spovinnil ho vyst'ahovať.

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, o vykázanie žalovaného zo spoločného obydla, zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa po doplnení žaloby domáhala, aby súd úplne vylúčil žalovaného z užívania nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území F. W., vedenej Okresným úradom F. W., odborom katastrálnym, na LV č. XXXX ako parcely reg. „C“, evidovanej na katastrálnej mape, a to parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvorá, dom so súp. č. XXX o výmere XXX m² a parc. č. XXXX - záhrady o výmere XXXX m². Žalobu odôvodnila tým, že sporné nehnuteľnosti majú strany sporu v podielovom spoluvlastníctve, každý po 1/8 k celku. Za dôvod vylúčenia žalovaného z predmetných nehnuteľností uviedla skutočnosť, že žalovaný jej dlhodobo bráni v riadnom užívaní nehnuteľnosti, ktorej je podielovou spoluvlastníčkou, a to bez zjavného dôvodu. V tejto nehnuteľnosti má hlásený trvalý pobyt a nemá k dispozícii inú nehnuteľnosť, ktorá by jej slúžila na bývanie. Žalovaný jej bráni v užívaní nehnuteľnosti, správa sa k nej dlhodobo neprijateľným spôsobom - agresívne, ohrozuje jej zdravie a život. Opakovane podáva na žalovaného trestné oznámenia, nakoľko ju počas posledných 15 rokov, ako aj skôr, opakovane napadol a vyvolal v nej dôvodnú obavu o jej

zdravie, či život. Zvýraznila, že podaním sa domáhala svojich práv, ktoré nie sú upravené v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že ustanovenia týkajúce sa vyporiadania podielového spoluvlastníctva nie sú v tomto prípade aplikovateľné, lebo obe strany sporu nedisponujú finančnými prostriedkami potrebnými na to, aby mohla jedna zo strán sporu vyplatiť druhú stranu, prípadne aj ďalším podielovým spoluvlastníkom hodnotu ich spoluvlastníckeho podielu. Dodala, že nevlastní žiadnu inú nehnuteľnosť, naproti tomu žalovaný je spoluvlastníkom aj ďalšej nehnuteľnosti, a to nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území F. W., vedenej Okresným úradom Nové Zámky, odborom katastrálnym na LV č. XXXX, kde je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/2 k celku a ďalšou podielovou spoluvlastníčkou je ich sestra, pani E. T.. Žalobu ďalej odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 853 s použitím čl. 4 odsek 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

1.2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne oprel o ustanovenie § 142 ods. 1, § 146 ods. 2, § 705a, § 853 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Vykonaným dokazovaním, a to z výpisu z LV č. XXXX pre kat. územia F. W., obec F. W., okres F. W., mal za zrejmé, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností. Žalobkyňa po podaní žaloby podala trestné oznámenie na žalovaného za marenie vykonateľnosti súdneho rozhodnutia sp. zn. 9C/212/2016-77, podľa ktorého mal zakázané vstupovať do predmetnej nehnuteľnosti, rodinného domu v F. W. na D. ul. XX a v podstate opísala, že sa jej slovne žalovaný vyhrážal, a že sa hádali. Dňa 16. marca 2017 podala ďalšie trestné oznámenie na žalovaného, opäť za vyhrážky, ktoré jej mal spôsobiť slovne. O tejto skutočnosti svedčalo aj potvrdenie OR PZ F., Obvodné oddelenie zo dňa 04. novembra 2017. Uznesením Okresnej prokuratúry F. W. zo dňa 07. novembra 2018 pod sp. zn. 1Pn/456/18/4404-15 žalobkyňa preukázala, že jej sťažnosť vo veci podozrenia zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písmeno b) Tr. zákona bola odmietnutá, nakoľko sa nepreukázali žiadne tie dôvody, ktoré žalobkyňa vo svojej sťažnosti uviedla. Okresná prokuratúra v odôvodnení tohto uznesenia jednoznačne uviedla, že MUDr. I. G., obvodná lekárka žalovaného na požiadanie súdu v predmetnej veci podala správu, že v zdravotnej dokumentácii pacienta M. T., narodeného 29. júla 1955 sa nenachádza psychiatrické vyšetrenie ani liečenie. Na tejto skutočnosti zotrvala aj vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom policajného zboru. Zo správy MUDr. A. P., psychiatricky, ktorú do spisu zadovážil vyšetrovateľ PZ zistil, že žalovaný nie je evidovaný ani liečený na žiadnej zo psychiatrických ambulancií FNŠP F. W., ako ani na psychiatrickom oddelení FNŠP F. W. nebol hospitalizovaný. Výročením OR PZ v Nových W., Obvodného oddelenia zo dňa 24. mája 2017 bolo preukázané, že žalobkyňa dňa 24. mája 2017 podala trestné oznámenie a začalo sa trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Tr. zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno i) Tr. zákona voči neznámemu páchatelovi, ktorého skutku sa mal dopustiť páchatel dňa 16. marca 2017 v čase okolo 18.00 hod. na ul. D. XX v F. W.. Ďalším potvrdením o podaní oznámenia OR PZ v F. W., Obvodné oddelenie zo dňa 05. júla 2019 bolo preukázané, že žalobkyňa oznámila priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d) zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov z dôvodu, že dňa 25. mája 2019 žalovaný prišiel na adresu D. XX a vytiahol sa rukami nad železnú bránu domu a keď ju uvidel, začal vykrikovať v maďarskom jazyku, že: „Keby ma koleno nebolelo, preliezol by som plot a rozmliaždil by som ti papuľu tak, že z nej nezostane nič.“ K napadnutiu však nedošlo. Dňa 28. 06. 2019 žalovaný prišiel opätovne na adresu D. XX a vytiahol sa rukami nad železnú bránu domu, kde býva žalobkyňa a zas na ňu začal kričať v maďarskom jazyku, že: „Okamžite mi vydaj kľúče od domu, inak ti hubu rozbijem ty špina.“ Uznesením Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. 2Pv/202/15/4404-42 zo dňa 04. júla 2018 bolo preukázané, že sťažnosť poškodenej žalobkyne zo dňa 06. marca 2018, doplnenú dňa 28. marca 2018, podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ, ktorým vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru, zamietol s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno b), písmeno d) Tr. zákona, lebo nebol tento skutok trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci, pretože sťažnosť bola podaná oneskorene. Uznesením OR PZ v Nových Zámkoch, odboru poriadkovej polície zo dňa 14. augusta 2019 pod č. ČVS: ORP-507/NZ-NZ-2019 bolo preukázané, že vo veci podozrenia z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť páchatel tým, že dňa 29. mája 2019, 28. júna 2019, 09. júla 2019 na D. XX, F. W., sa poškodenej D. T. vyhrážal, že keby ho nebolelo koleno, tak prelieze plot a rozbije jej papuľu tak, že z nej nič nezostane, potom, že sa jej vyhrážal, že jej rozbije hubu a napokon sa jej vyhrážal, že ju z domu vykopne, na čo poškodenej odišla do nehnuteľnosti a zamkla sa a k žiadnemu napadnutiu zo strany žalovaného nedošlo, iba jej vulgárne

nadával, na čo ona privolala hliadku polície, a preto týmto uznesením vyšetrovateľ odovzdal vec Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy Nitra na prejednanie uvedeného skutku. Čestnými vyhláseniami, ktoré do spisu doložila žalobkyňa, takmer vo všetkých preukázala to, že boli s ňou prítomní svedkovia, ktorí tieto čestné vyhlásenia podpísali a boli svedkami toho, ako slovné urážal žalovaný žalobkyňu, ako slovné sa vyhrážal žalobkyni, ale nikdy nie, že by ju fyzicky napadol alebo iným spôsobom ohrozoval na živote. Agresivitu svojho správania vystupňoval tým, že búchal a kopal do železnej vchodovej brány s takou intenzitou, že ho bolo počuť na viac metrov prípadne, že vyskočil na bránu a pod. Záznamami zo služby vykonanými OR PZ Nové Zámky žalobkyňa preukázala, že boli vykonané výjazdy hliadkou OR PZ v dňoch 09. júna 2019, 12. augusta 2019, 29. mája 2019 a 03. septembra. 2016. Vo všetkých týchto záznamoch polícia potvrdila, že hliadku privolala žalobkyňa, pretože býva v rodičovskom dome a žalovaný, ktorý sa jej vyhrážal tým, že si nárokuje na rodičovský dom, v ktorom býva žalobkyňa a žalovaný hliadke uviedol, že sa dožaduje svojich práv, nakoľko je spoluvlastníkom domu a z tohto dôvodu vybuchoval na okná a dvere a nadával svojej sestre vulgárne a oplzlo, ale fyzicky jej neublížil. Všetky tieto záznamy potvrdzujú, že k protiprávnemu konaniu nedošlo, a že žalovaný bol riešený buď napomenutím alebo postúpením veci priestupkovému konaniu.

1.3. Posúdením v konaní zisteného skutkového stavu podľa citovaných ustanovení (§ 142 ods. 1, § 146 ods. 2, § 705a, § 853) Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobe žalobkyne nemohol vyhovieť. K uvedenému argumentoval, že v konaní sa žalobkyňa domáhala úplného vylúčenia žalovaného z užívania predmetnej nehnuteľnosti, ku ktorej sú obe strany sporu podielovými spoluvlastníkmi v podiele 1/8 k celku s tým, že okrem nich sú vedení na liste vlastníctva aj iní podieloví spoluvlastníci. Na spoločnom užívaní predmetnej nehnuteľnosti sa nevedeli dohodnúť s tým, že v súčasnosti v predmetnej nehnuteľnosti býva iba žalobkyňa, ktorá aj napriek tomu, že žalovaný ako podielový spoluvlastník mal právo v predmetnej nehnuteľnosti bývať, mu v tom bránila, s poukazom na uznesenie Okresného súdu Nové Zámky o nariadení neodkladného opatrenia pod č. k. 9C/212/2016-77 zo dňa 22. septembra 2016 s tým, že žalobkyňa si neuvedomovala, že platné je iné právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia pod č. k. 9C/212/2016-258 zo dňa 13. júla 2017 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre pod č. k. 25Co/324/2017-296 zo dňa 27. septembra 2017, ktorým súd prvej inštancie návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 14. septembra 2016 zamietol, odporcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. novembra 2017 a od tohto dátumu mal žalovaný právo byť v predmetnej nehnuteľnosti ako podielový spoluvlastník a užívať ju takisto ako aj žalobkyňa, keďže sú rovnocennými podielovými spoluvlastníkmi k predmetnej nehnuteľnosti, každý v podiele 1/8 k celku. Dospel k názoru, že žalobkyňa nepreukázala v konaní, že od podania žaloby, teda od 07. júna 2016, by bol žalovaný právoplatne odsúdený za trestný čin, či už ublíženia na zdraví alebo iný trestný čin, ktorého dôsledkom by bola skutočnosť, že naozaj je žalobkyňa rušená v užívaní predmetnej nehnuteľnosti až do takej miery, že by súd mohol jej žalobnému návrhu vyhovieť. Naopak, bolo preukázané samotnou žalobkyňou, že potom ako nahlásila agresívne správanie žalovaného Obvodnému oddeleniu PZ v Nových Zámkoch a príslušníci OR PZ vykonali výjazd na miesto samé, teda do predmetnej nehnuteľnosti a spísali záznam zo služby v troch prípadoch, ani v jednom nebolo z týchto záznamov zdôvodnené a preukázané, že by sa žalovaný dopustil protiprávneho konania alebo jeho správanie by bolo následne riešené v trestnom konaní, a že by bol právoplatne odsúdený za určitý trestný čin alebo prečin. Naopak, aj uznesenia Okresnej prokuratúry Nové Zámky svedčili o tom, že sťažnosť žalobkyne ako poškodenej v trestných veciach proti žalovanému boli buď zamietnuté alebo postúpené na priestupkové konanie. Ďalej dôvodil, že návrh žalobkyne na nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychiatrie alebo psychológie ohľadom preukázania skutočností, že žalovaný je psychicky narušený a je mimoriadne nebezpečný, nepovažoval v tomto konaní za dôvodný, pretože ničím konkrétnym takéto správanie žalovaného preukázané nebolo, a preto tento návrh nevykonali a zamietol aj návrh žalobkyne na výsluchy svedkov a to Ing. J. a MUDr. R., nakoľko Ing. J. písala čestné vyhlásenie dňa 08. decembra 2014, teda pred podaním žaloby 2 roky, kde čestne prehlásila, že slovné útočil žalovaný na žalobkyňu, pretože sa hádali. Výsluch svedka MUDr. R. nepovažoval za dôvodný, nakoľko neliečil ani jednu zo strán sporu, a preto sa nemal k čomu vyjadrovať a žalobkyňa nezdôvodnila, na aké skutočnosti ho chce dať vypočuť. Všetky lekárske správy, ktoré predkladala ohľadom žalovaného boli od MUDr. A. P., psychiatra. Zo všetkých listinných dôkazov, ktoré do spisu doložila žalobkyňa, konštatoval, že sa jedná o hádky medzi súrodencami, lebo spolu

nevychádzajú dobre a v tomto zmysle prihliadal i na dôkazy, ktoré predložil žalovaný, a to najmä konštatovanie a lekársku správu MUDr. P., primárky Psychiatrického oddelenia FNsP Nové Zámky, že žalobkyňa trpí paranoidnou poruchou, čo je duševná porucha, v rámci ktorej nie je schopná správne vnímať a reprodukovat' udalosti, ktoré popisuje, nakoľko sa dotýkajú obsahov poruchy myslenia. Dôvodil, že žalobkyňa v rámci dôkazného bremena mala dokázať, že žalovaný sa dopustil voči nej konania, ktoré sa dá charakterizovať ako psychické násilie alebo hrubý fyzický útok, ktoré skutočnosti nepreukázala, pretože preukázala iba to, že žalovaný niekedy pod vplyvom alkoholických nápojov, inokedy aj bez ich vplyvu, slovné napáda žalobkyňu tým, že jej vulgárne nadáva, robí jej rôzne schválnosti, kričí na ňu, vyhráža sa jej, búcha na bránu, vyhráža sa jej, že ju zbije, že jej dá po papuli, že jej ukáže a pod. a z týchto dôvodov bol riešený iba v rámci priestupkového konania. Dodal, že dávno pred podaním žaloby v roku 2005 bol riešený Okresným súdom Nové Zámky, a to trestným rozkazom pod sp. zn. 3T/62/05, kedy bol odsúdený za trestný čin násilia proti skupine obyvateľov alebo proti jednotlivcovi, lebo sa inému vyhrážal usmrtením takým spôsobom, že to vzbudilo dôvodnú obavu podľa § 197a odsek 1 Tr. zákona a za to bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 1 roka. Zdôraznil, že Občiansky zákonník s účinnosťou od 1. januára 2003 upravuje obmedzenie užívacieho práva osoby k domu alebo bytu, ak z dôvodu fyzického násilia alebo psychického násilia, alebo hrozby takýmto násilím vo vzťahu k manželovi alebo k rozvedenému manželovi ako spoločnému užívateľovi bytu, domu alebo k blízkej osobe, ktorá s ním býva spoločne v byte, dome sa stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným. Ide o ustanovenia § 146 ods. 2 a 705a Občianskeho zákonníka, ktoré však možno aplikovať len v prípadoch, kedy je byt, alebo dom v bezpodielovom spoluvlastníctve (§ 146 ods. 2) alebo sa jedná o byt, ktorý je v spoločnom nájme manželov (§ 705a). Na základe týchto ustanovení teda nemohol obmedziť užívacie právo násilníka k domu alebo bytu, ktorý je v jeho podielovom spoluvlastníctve, pretože ust. § 146 ods. 2 a § 705a Občianskeho zákonníka nedopadajú na prípady, kedy sa fyzického alebo psychického násilia dopustí podielový spoluvlastník voči inému podielovému spoluvlastníkovi, ktorý s ním býva v spoločnom dome alebo byte. Skúmal aj možnosť, či bolo možné použiť aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka na daný prípad cestou tzv. analógie zákona, ktorú upravuje ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka. Týmto spôsobom možno však postupovať len v prípade, že sa jedná o tzv. medzeru v zákone teda, že otázka vylúčenia podielového spoluvlastníka z užívania spoločného bytu, domu je zákonom neriešená, pretože takúto situáciu zákonodarca nepredpokladal, nepomyslel na ňu, a preto ju ani v zákone nemohol upraviť. Dospel k názoru, že o takýto prípad tu však nejde. Občiansky zákonník v ust. § 142 ods. 1 dáva súdu možnosť pri vyporiadavaní zrušeného podielového spoluvlastníctva spôsobom prikázaním veci prihliadnuť na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Už z toho je zrejmé, že zákonodarca si bol vedomý prípadov, kedy sa fyzického alebo psychického násilia môže dopúšťať podielový spoluvlastník voči druhému podielovému spoluvlastníkovi. V tomto smere poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 526/2002 Z. z., ktorá novelizovala spomínané ustanovenie, podľa ktorej navrhovaná úprava § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka „sleduje za cieľ eliminovať násilné správanie podielových spoluvlastníkov v rodinách, pretože v tejto komunite najčastejšie spoluvlastnícke vzťahy vznikajú a sú prezentované v prípade nezhôd násilím rôzneho druhu“. Rezultoval preto, že v danom prípade sa nejednalo o tzv. medzeru v zákone, ktorú by bolo možno odstrániť pomocou analógie zákona, pretože zákonodarca vedel o prípadoch násilia medzi podielovými spoluvlastníkmi a napriek tomu inštitút vylúčenia z užívania zaviedol len pre prípady násilia, ku ktorému dochádza v súvislosti s bytmi alebo domami, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov alebo v spoločnom nájme manželov. Dodal, že rozširovať možnosti aplikácie inštitútu vylúčenia z užívania cestou analógie zákona aj na prípady podielových spoluvlastníkov by tak prekračovalo zrejmú vôľu zákonodarcu a súdu sa preto javí ako neprípustne zasahujúce do ústavou garantovaného vlastníckeho práva. V závere zvýraznil, že žalobkyňa má pre svoju ochranu pred násilným správaním žalovaného k dispozícii iné inštitúty občianskeho práva, konkrétne možnosť rozhodovania podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka (čo nepochybne zahŕňa aj otázku, ktorý z podielových spoluvlastníkov bude spoločný rodinný dom užívať, a ktorý nie), prípadne možnosť zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetnému rodinnému domu aj možnosťou, že by súd nariadil predaj nehnuteľnosti a výtazok rozdelil podľa podielov, nakoľko žalobkyňa odôvodňovala v žalobnom návrhu, že nemá finančné prostriedky a taktiež ani jej brat na to, aby sa vzájomne vyplatili titulom podielu, ako aj voči ostatným podielovým spoluvlastníkom. K výsluchu

svedkov, ktorých v konaní vypočul uviedol, že jednalo sa o dvoch svedkov, zamestnancov Ministerstva vnútra SR, ktorí boli prítomní pri výjazdoch, keď žalobkyňa ohlásila agresívne správanie žalovaného a privolala políciu. Títo svedkovia si v podstate na nič z toho, čo sa ich pýtala žalobkyňa, nepamätali. Uviedli, že si iba vykonávali svoju prácu a pre odstup času a množstvo zásahov, ktoré vykonávajú v rámci svojho zamestnania, si nemôžu pamätať konkrétne na tento prípad. Čo sa týka ďalších svedkov, pani E. ktorá je zamestnaná v Krízovom centre v U. ako rehabilitačný pracovník a žalobkyňu poznala z Krízového centra, nakoľko bola tam ubytovaná, táto tiež potvrdila iba to, že medzi stranami sporu za jej prítomnosti došlo k slovným útokom, keď žalovaný bol nervózny, kričal na žalobkyňu ako aj na svedkyňu, ale k fyzickým útokom z jeho strany nedošlo. Svedok E. O. potvrdil súdu, že v jednom prípade z dôvodu, že ho poprosila žalobkyňa, jej pomohol zobrať domov veci autom a tiež opísal iba agresívne správanie žalovaného, ktorý búchal na bránu a mal poznámku voči svedkovi, aby tam nenosil všelijaké veci, ale fyzicky nenapadol ani svedka ani žalobkyňu. Potom ako druhýkrát bol v predmetnom dome u žalobkyne, vzhľadom na správanie sa žalovaného, ktorý opäť búchal na dvere a nechcel otvoriť žalobkyne, žalobkyňa zavolała policajtov. Tento svedok tiež nepotvrdil žiadne fyzické násilie žalovaného voči žalobkyne iba to, že slovne sa vyhrážal žalobkyne, prípadne kričal a so žalobkyňou sa hádal. Aj z týchto dôvodov ďalšie výsluchy svedkov považoval za nadbytočné, s poukazom na právne posúdenie veci. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobu žalobkyne ako nedôvodnú, pre neunesenie dôkazného bremena z jej strany, zamietol.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 24. februára 2021 sp. zn. 6Co/64/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedla vo svojom odvolaní žalobkyňa konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedalo zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Odvolací súd po preskúmaní veci zastával názor, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní, i so skutočnosťami, ktoré tvrdila odvolateľka aj v priebehu prvoinštančného konania, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné. Podľa § 146 ods. 2 OZ, (podľa ktorého ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia, alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi, alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie nezniesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť), nie je možné postupovať, pretože právo na rozhodnutie súdu o užívaní spoločných vecí podľa tohto citovaného zákonného ustanovenia priznáva zákon iba manželom a toto právo im prislúcha nielen za trvania manželstva, ale aj po jeho zániku, pokiaľ ešte nebolo vykonané vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Použitie právneho prostriedku upraveného vo vyššie citovanom zákonnom ustanovení aj po zániku manželstva, a teda po zániku bezpodielového spoluvlastníctva je možné za použitia § 853 OZ so zreteľom na to, že správa majetku bývalých manželov sa až do vyporiadania riadi ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve. V ust. § 146 ods. 2 OZ (doplnené zák. č. 526/2002 Z. z.) je upravený osobitný dôvod pre obmedzenie užívacieho práva druhého manžela k domu alebo bytu, ktorý tvorí predmet bezpodielového spoluvlastníctva. Touto novou právnou úpravou sa má prispieť k obmedzovaniu násillného správania manželov pri riešení nezhôd o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva

a je občianskoprávnou sankciou aj v prípadoch, keď toto ustanovenie nebude mať dostatočne výchovný účinok na páchatelov násilia. Subjektom právnej ochrany je manžel alebo blízka osoba, ktorá býva v spoločnom dome alebo v byte s násilníkom. Avšak spoločným domom alebo spoločným bytom je dom alebo byt, ktorý predstavuje predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Právnym prostriedkom ochrany je návrh manžela, aby súd obmedzil užívacie právo druhého násilného manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, alebo aby ho z jeho užívania celkom vylúčili. V ust. § 853 ods. 1 OZ, (podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie) je zakotvený princíp analógie. Tento princíp znamená, že tie občianskoprávne vzťahy, ktoré nie sú osobitne upravené Občianskym zákonníkom alebo iným občianskoprávnym predpisom, sa riadia tými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú právne vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. Ide o analógiu zákona (analogia legis). Treba podotknúť, že princíp analógie by sa v občianskom práve uplatnil aj vtedy, keby Občiansky zákonník analógiu *expressis verbis* neupravil. V prípade, že niektorú otázku občianskoprávneho vzťahu nemožno posúdiť podľa analógie zákona (ide o tzv. medzeru v zákone, keď niet právnej normy, na základe ktorej by sa posúdil konkrétny právny vzťah), rozhodne súd v konkrétnom spore podľa svojho uváženia vychádzajúc zo zásad, na ktorých spočíva celá občianskoprávna (súkromnoprávna) úprava.

2.1. S ohľadom na citovaný právny výklad odvolací súd konštatoval vo svojom rozhodnutí, že prvoinštančný súd v súdenej veci správne žalobu žalobkyne zamietol. Správne sa prvoinštančný súd vysporiadal s právnou problematikou daného prípadu, na čo odvolací súd poukazuje a v celom rozsahu sa s týmto názorom stotožňuje. Odvolací súd dodáva, že problematiku daného sporu nie je možné riešiť v zmysle ust. § 146 OZ, pretože toto ustanovenie sa týka iba vzťahov medzi manželmi. Netýka sa vzťahov medzi podielovými spoluvlastníkmi. Právna problematika podielových spoluvlastníkov je upravená v § 139 a nasl. OZ. Ak existuje riešenie právnych vzťahov OZ podľa iných citácií tohto zákonníka, nie je možné použiť analógiu v zmysle § 853 ods. 1 OZ.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) namietala v súvislosti s tým, že žalobkyňa vo svojom odvolaní poukázala na nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov, ktoré považovala za dôkazy zásadného významu, pričom povinnosťou odvolacieho súdu bolo k uvedeným námietkam zaujať stanovisko, prečo odvoláciu námietku žalobkyne nepovažuje za dôvodnú. Súd nižšej inštancie mali uviesť prečo niektoré, ňou navrhované dôkazy, nevykonali vôbec a svoje argumenty mali riadne zdôvodniť. Z uvedených dôvodov mala dovolateľka za to, že prvoinštančný súd, ako i odvolací súd, jej odopreli právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré by dávalo jasné a zrozumiteľné odpovede na jej otázky. Preto bola žalobkyňa toho názoru, že rozhodnutia oboch nižších inštancií sú nepreskúmateľné. Vyjadrenie súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena sa jej javilo ako absolútne nelogické a arbitrárne, nakoľko riadne a včas viacero dôkazov navrhovala, tieto však súdy nižšej inštancie nevykonali alebo na ne neprihliadali.

3.2. V súvislosti s ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Za právnu otázku v predmetnej veci označila otázku: „Je možné použiť ustanovenia § 146 ods. 2 a § 705a Občianskeho zákonníka na prípady, kedy sa fyzického alebo psychického násilia dopustí podielový spoluvlastník, voči inému podielovému spoluvlastníkovi, ktorý s ním býva v spoločnom dome alebo byte, resp. je možné aplikovať analógiu legis na ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade podielového spoluvlastníctva osôb, ktorí nie sú manželmi?“. Dovolateľka uviedla, že oba súdy nižšej inštancie uzavreli, že predmetné ustanovenia § 146 ods. 2 a § 705a OZ nemožno aplikovať na jej riešenú vec a to z dôvodu, že tieto sa týkajú výlučne manželov, a teda bezpodielového spoluvlastníctva. Žalobkyňa je však takého názoru, že otázka vylúčenia podielového spoluvlastníctva (z užívacieho práva k rodinnému domu v prípade, že sa na druhom podielovom spoluvlastníkovi pácha fyzické alebo psychické násilie, resp. v prípade, že existuje čo i len hrozba takéhoto násilia a z v uvedeného dôvodu sa stalo ďalšie spolužitie podielových spoluvlastníkov neznesiteľným), v zákone nie je osobitne upravená ani jednoznačne vyriešená a použitie analógie legis v zmysle § 853 ods. 1 OZ ako aj vyššie uvedené, by nebolo v takom prípade vylúčené.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne vyjadril. Uviedol, že s dovolaním nesúhlasí, toto má za nedôvodné a žiada dovolací súd aby predmetné dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek hľadísk.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad.

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

dovolací dôvod
§ 420 písm. f) CSP

11. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka namietala pochybenie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) pri odôvodnení rozsudku, ktorý nedostatočne odôvodnil, prečo niektoré dôkazy nevykonal, resp. na ne neprihliadal, nedostatočne sa vysporiadal s námietkami dovolateľky, teda namietal zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP a porušenie jej práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľmi namietanej procesnej vade.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Aktuálnosť stanoviska prijatého občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 2/2016 po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie "inej vady konania" z tejto kategórie podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa označeného ustanovenia. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali ale naopak sprísnil. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti EŠLP, ako to vyplýva zo vzťahu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákona podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (IV. ÚS 314/2020).

16. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia nesporne zakladá prípustnosť i dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (5Cdo/57/2019, 2Cdo/100/2018, 4Cdo/3/2019, 3Cdo/32/2023 a pod.).

17. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité súdne odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

18. Dovolací súd teda na základe vyššie uvedeného zhŕňa, že právo na spravodlivý proces je potrebné chápať komplexne a jeho porušenie normované v § 420 písm. f) CSP ako porušenie práva na

spravodlivý proces v ktoromkoľvek jeho prvku, zahŕňajúc do procesného postupu súdu aj jeho rozhodnutie a všetky atribúty práva na spravodlivý proces spájajúce sa so súdnym rozhodnutím, t. j. aj s požiadavkou na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorá v sebe zahŕňa povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami a argumentmi, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie, čo zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje.

19. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad k tomu, aby najvyšší súd súhlasil s dovolacou námietkou žalobkyne o tom, že súdy nižšej inštancie riadne neodpovedali na jej podstatné argumenty a otázky, že by riadne nezdôvodnili nevykonanie dôkazov, a že by tak bolo rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočné, arbitrárne, či nepreskúmateľné. Dovolací súd zámerne podrobne opísal odôvodnenie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu (viď bod 1. až 3.2. vrátane - tohto rozhodnutia), aby bolo zrejmé, že vo všetkých prípadoch kritiky postupu súdov, tieto riadne zaujali svoje stanoviská a v týchto smeroch všetko podstatné riadne obhájili a zdôvodnili. Na podporu tohto tvrdenia najvyšší súd uvádza nasledovné.

20. V prvom rade treba spomenúť to, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s podstatnými otázkami a argumentami žalobkyne/dovolateľky v napadnutom rozhodnutí, ako sa zaoberal relevantnými otázkami pre daný spor, a ako zdôvodnil prípadné nevykonanie dôkazov, ktoré žalobkyňa v predmetnom konaní navrhla. Toto je dôležité spomenúť hlavne preto, lebo odvolací súd toto napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil, stotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, z ktorého dôvodu využil inštitút skráteného rozhodnutia/odôvodnenia, ktoré len pre zvýraznenie správnosti rozhodnutia doplnil.

20.1. Dovolací súd vyňal najpodstatnejšiu argumentáciu z rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá dáva odpoveď na otázky zásadného významu pre daný spor, ako aj na otázky žalobkyne, prečo sa s tým-tým dôkazom súd nevysporiadal, či naň neprihliadal. Okrem iného súd prvej inštancie svoje rozhodnutie opieral najmä o tieto zdôvodnenia: „...návrh žalobkyne na nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychiatrie alebo psychológie ohľadom preukázania skutočnosti, že žalovaný je psychicky narušený a je mimoriadne nebezpečný, nepovažoval v tomto konaní za dôvodný, pretože ničím konkrétnym takéto správanie žalovaného preukázané nebolo, a preto tento návrh nevykonaný a zamietol aj návrh žalobkyne na výsluchy svedkov a to Ing. J. a MUDr. R., nakoľko Ing. J. písala čestné vyhlásenie dňa 08. decembra 2014, teda pred podaním žaloby 2 roky, kde čestne prehlásila, že sloвне útočil žalovaný na žalobkyňu, pretože sa hádali. Výsluch svedka MUDr. R. nepovažoval za dôvodný, nakoľko neliečil ani jednu zo strán sporu, a preto sa nemal k čomu vyjadrovať a žalobkyňa nezdôvodnila, na aké skutočnosti ho chce dať vypočuť. Všetky lekárske správy, ktoré predkladala ohľadom žalovaného boli od MUDr. A. P., psychiatra. Zo všetkých listinných dôkazov, ktoré do spisu doložila žalobkyňa, konštatoval, že sa jedná o hádky medzi súrodencami, lebo spolu nevychádzajú dobre a v tomto zmysle prihliadal i na dôkazy, ktoré predložil žalovaný, a to najmä konštatovanie a lekársku správu MUDr. P., primárky Psychiatrického oddelenia M. F. W., že žalobkyňa trpí paranoidnou poruchou, čo je duševná porucha, v rámci ktorej nie je schopná správne vnímať a reprodukovať udalosti, ktoré popisuje, nakoľko sa dotýkajú obsahov poruchy myslenia. Dôvodil, že žalobkyňa v rámci dôkazného bremena mala dokázať, že žalovaný sa dopustil voči nej konania, ktoré sa dá charakterizovať ako psychické násilie alebo hrubý fyzický útok, ktoré skutočnosti nepreukázala, pretože preukázala iba to, že žalovaný niekedy pod vplyvom alkoholických nápojov, inokedy aj bez ich vplyvu, sloвне napáda žalobkyňu tým, že jej vulgárne nadáva, robí jej rôzne schválnosti, kričí na ňu, vyhráža sa jej, búcha na bránu, vyhráža sa jej, že ju zbije, že jej dá po papuli, že jej ukáže a pod. a z týchto dôvodov bol riešený iba v rámci priestupkového konania.“

21. Odvolací sa v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Preto sa obmedzil na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa k veci samotnej neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Odvolací súd po preskúmaní veci zastával názor, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní i so skutočnosťami, ktoré tvrdila odvolateľka aj v priebehu prvoinštančného konania.

21.1. Po preštudovaní predmetného napadnutého rozhodnutia, dovolací súd konštatuje, že odvolací súd správne vyhodnotil a skonštatoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Najvyšší súd vyššie

označil, relevantnú časť rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím chcel poukázať na, že svoje rozhodnutie logickým, zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil, dal odpovede na všetky pre spor podstatné otázky a hlavne, čo dovolateľka v prvom rade namietala, logicky vysvetlil, prečo nebolo potrebné vykonať tie-ktoré dôkazy navrhované žalobkyňou (porovnaj bod 20.1. tohto rozhodnutia). Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vysvetlil, že žalobkyňa riadnym spôsobom nepreukázala intenzitu agresívneho správania žalovaného k nej, práve naopak, v priebehu konania na základe vykonaných dôkazov sa preukázali len slovné hádky, nikdy však nie fyzické napadnutie a agresia, tak ako to uvádzala žalobkyňa. Nemal preto súd prvej inštancie za potrebné robiť ďalšie doplňujúce dokazovania agresívneho chovania žalovaného k žalobkyni. Aj svedkovia dosvedčili vždy len slovné hádky medzi nimi. Navyše treba spomenúť to, žalovaný predložil dôkaz (o.i.), a to lekársku správu MUDr. P., primárky Psychiatrického oddelenia M. F. W., že žalobkyňa trpí paranoidnou poruchou, čo je duševná porucha, v rámci ktorej nie je schopná správne vnímať a reprodukovať udalosti, ktoré popisuje, nakoľko sa dotýkajú obsahov poruchy myslenia. Preto v tomto smere treba konštatovať, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobkyňa v rámci dôkazného bremena mala dokázať, že žalovaný sa dopustil voči nej konania, ktoré sa dá charakterizovať ako psychické násilie alebo hrubý fyzický útok, ktoré skutočnosti nepreukázala. Dovolací súd preto nesúhlasí s námietkami dovolateľky, keď v dovolaní tvrdila, že súdy nižšej inštancie jej porušili jej práv na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, tým že jednak nevykonali určité ňou navrhnuté dôkazy, a jednak tým, že riadne nezodôvodnili prečo ich nevykonali, pretože na všetky relevantné otázky dostatočne a zrozumiteľne oba súdy odpovedali. Námietka dovolateľky o tom, že nesúhlasí s názorom, že neunesla dôkazné bremeno, pretože ona viaceré dôkazy navrhovala, a tieto vykonané neboli, tiež nemožno súhlasiť, pretože to ak strana konania navrhuje a predkladá dôkazy ešte (automaticky) neznamená, že táto strana aj uniesla dôkazné bremeno. Je vždy práve, a výlučne, na posúdení súdu, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom, ktoré dôkazy nevykoná avšak zároveň musí splniť požiadavku toho, že zdôvodní súd prečo ten-ktorý dôkaz nevykoná, ako ktorý dôkaz hodnotil a podobne. Rovnako je výlučne na posúdení súdu, či tá-ktorá strana dôkazné bremeno uniesla alebo nie. V tomto prípade má dovolací súd za to, že všetky tieto podmienky boli dodržané, a preto dovolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s názorom a rozhodnutím oboch súdov nižšej inštancie.

22. Taktiež (o.i.) riadne a vyčerpávajúco zdôvodnil to, či bolo možné použiť aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka na daný prípad cestou tzv. analógie zákona, ktorú upravuje ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka, kedy uviedol, že týmto spôsobom možno postupovať len v prípade, že sa jedná o tzv. medzeru v zákone teda, že otázka vylúčenia podielového spoluvlastníka z užívania spoločného bytu, domu je zákonom neriešená. Na podčiarknutie svojho tvrdenia upriamil pozornosť na ustanovenie § 142 ods. 1 OZ, ktoré dáva súdu možnosť pri vyporiadavaní zrušeného podielového spoluvlastníctva spôsobom prikázaním veci prihliadnuť na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Vyjadril pritom svoj názor, že rozširovať možnosti aplikácie inštitútu vylúčenia z užívania cestou analógie zákona aj na prípady podielových spoluvlastníkov by tak prekračovalo zrejmu vôľu zákonodarcu. Žalobkyňa mala pre svoju ochranu pred násilným správaním žalovaného k dispozícii iné inštitúty občianskeho práva, konkrétne možnosť rozhodovania podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 OZ, ako aj možnosť zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetnému rodinnému domu, že by súd nariadil predaj nehnuteľností a výtazok rozdelil podľa podielov, nakoľko žalobkyňa odôvodňovala v žalobnom návrhu, že nemá finančné prostriedky a taktiež ani jej brat na to, aby sa vzájomne vyplatili.

22.1. Ani v tomto bode dovolací súd nemôže súhlasiť s námietkou dovolateľky v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože aj v tomto smere súdy nižšej inštancie riadne zdôvodnili svoje rozhodnutie, myšlienkové a právne postupy, ako aj poukázali na konkrétne ustanovenia OZ, na základe ktorých logicky vysvetlili a zdôvodnili svoje rozhodnutie.

23. Možno preto prijať záver, že žalobkyňa dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedôvodne.

dovolací dôvod

§ 421 ods. 1 písm. b) CSP

24. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP (právna otázka nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte vyriešená).

27. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

28. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uvedený dôvod predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia (právna otázka, nie skutková) a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

29. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľka v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, ktorá podľa jej názoru v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená: „Je možné použiť ustanovenia § 146 ods. 2 a § 705a Občianskeho zákonníka na prípady, kedy sa fyzického alebo psychického násillia dopustí podielový spoluvlastník, voči inému podielovému spoluvlastníkovi, ktorý s ním býva v spoločnom dome alebo byte, resp. je možné aplikovať analógiu legis na ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade podielového spoluvlastníctva osôb, ktorí nie sú manželmi?“

29.1. Najvyšší súd preto pristúpil k posúdeniu uvedenej právnej otázky, a to po konštatovaní prípustnosti dovolania v tejto časti, tzn. pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

30. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu

spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

31. Dovolací súd vidí za potrebné, pre riadne objasnenie veci, venovať sa právnej otázke dovolateľky dopodrobna, a preto uvádza nasledovné.

32. V zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 OZ platí, že ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

32.1. Vo všeobecnosti ustanovenie 146 OZ rieši ten prípad, ak dôjde medzi manželmi k nezhode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva. Pričom tieto nezhody sa môžu týkať napríklad rozsahu a spôsobu užívania spoločnej veci, dispozícií ňou alebo vynakladania prostriedkov na udržiavanie a zachovanie spoločnej veci alebo iných práv a povinností vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva. Vždy však ide o manželov a o bezpodielové spoluvlastníctvo.

32.2. Novelou (zákonom č. 526/2002 Z. z.) s účinnosťou od 1. januára 2003 bolo toto ustanovenie doplnené o nový odsek 2, ktorý upravuje možnosť súdu riešiť problematiku bezpodielového spoluvlastníctva manželov v prípade, ak jeden z bezpodielových spoluvlastníkov, teda jeden z manželov, fyzicky alebo psychicky týra druhého manžela. Ide o možnosť domáhať sa, aby súd na návrh jedného z manželov obmedzil užívacie právo druhého manžela k domu alebo k bytu, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Manžel, ktorý podá návrh na súd, musí preukázať, že došlo k psychickému alebo fyzickému násilliu, resp. že je tu hrozba takéhoto násillia aj v budúcnosti. Zákon zakotvil podmienku, že konanie jedného z manželov spôsobuje neznesiteľné spolužitie, čo treba chápať tak, že pomery v dome či byte druhému manželovi a jeho deťom či iným blízkym príbuzným bývajúcim v byte nedovoľujú byť pokojne užívať bez strachu o svoju osobu a bez strachu o život a zdravie ostatných členov domácnosti. Súd môže právo užívať dom alebo byt druhému manželovi obmedziť alebo ho môže z užívania úplne vylúčiť.

32.3. Opäť treba pripomenúť, že tu zákonodarca opäť pamätal „iba“ na manželov, nie na „obyčajných“ spoluvlastníkov.

33. V zmysle ustanovenia § 705a OZ platí, že ak sa z dôvodu fyzického násillia alebo psychického násillia, alebo hrozby takýmto násillím vo vzťahu k manželovi, alebo k rozvedenému manželovi ako spoločnému užívateľovi bytu alebo k blízkej osobe, ktorá s ním býva spoločne v byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov alebo rozvedených manželov obmedziť užívacie právo druhého z nich, alebo ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

33.1. Ustanovenie § 705a bolo do Občianskeho zákonníka vložené novelou uskutočnenou zákonom č. 526/2002 Z. z. Predmetná novela, mala riešiť jeden z najakútnejších problémov obetí domáceho násillia, a to práve vloženie § 705a do Občianskeho zákonníka. Novela riešila aj § 712a situáciu po rozvode manželov. Najakútnejším problémom je opúšťanie spoločného bytu, preto sa predmetná novela snažila uchrániť obe domáceho násillia pred ďalším násillím a jeho hrozbou v prípade, ak násilník v byte ostáva. Predmetné ustanovenie sa snaží zabrániť tomu, aby z bytu odchádzal týraný manžel spoločne s týranými blízkymi osobami, ale práve naopak, že zo spoločného bytu bude musieť odísť násilník. Podstatou ustanovenia je iba obmedzenie užívacieho práva, pričom o takomto obmedzení užívacieho práva musí rozhodnúť súd. Vlastnícke právo druhého manžela však vždy zostáva zachované. Obmedzuje sa iba právo byť užívať, a to buď na určitý čas, alebo na neurčito (porovnaj s dôvodovou správou k zákonu č. 526/2002 Z. z.).

34. Najvyšší súd je preto toho názoru, že na základe ustanovení § 146 ods. 2 a § 705a OZ preto nemožno obmedziť/vylúčiť užívacie právo „násilníka“ k spoločnému obydliu, ktorý je v jeho podielovom

spoluvlastníctve. Tieto ustanovenia tak nedopadajú na prípady, kedy sa fyzického alebo psychického násillia dopustí podielový spoluvlastník voči inému podielovému spoluvlastníkovi, ktorý s ním býva v spoločnom dome alebo byte.

35. Už sudy nižšej inštancie, v predmetnom spore, sa zaoberali a skúmali či je možné použiť aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 OZ na daný prípad cestou tzv. analógie legis, analógie zákona. Tú upravuje ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka. Sudy nižšej inštancie však zastávali názor nasledovný názor, s ktorým sa dovolací súd plne stotožňuje. Podstatou analógie zákona je, že ak sa vyskytne faktická situácia zákonom neriešená, tzv. medzera v zákone, posúdi sa podľa ustanovení zákona, ktoré upravujú faktickú situáciu podobnú. V danom prípade by to znamenalo, že ak vylúčenie podielového spoluvlastníka z užívania spoločného bytu, domu z dôvodu psychického alebo fyzického násillia voči spoluzijúcemu podielovému spoluvlastníkovi Občiansky zákon nerieši, posúdi sa takýto skutkový stav v zmysle § 853 Občianskeho zákonníka podľa ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje vylúčenie bezpodielového spoluvlastníka /manžela/ z užívania spoločného bytu, domu z dôvodu psychického alebo fyzického násillia voči spoluzijúcemu druhému bezpodielovému spoluvlastníkovi/manželovi/. Týmto spôsobom možno však postupovať len v prípade, že sa jedná o tzv. medzeru v zákone teda, že otázka vylúčenia podielového spoluvlastníka z užívania spoločného bytu, domu je zákonom neriešená, pretože takúto situáciu zákonodarca nepredpokladal, nepomyslel na ňu, a preto ju ani v zákone nemohol upraviť. O takýto prípad tu však nejde.

35.1. Dovolací súd tento názor plne podporuje a v ďalších odsekoch podporne uvádza, ustanovenia OZ, ktoré je možné aplikovať na dovolateľkin spor, z ktorého dôvodu možno konštatovať, že zákonodarca pamätal aj na prípady vyporiadania podielového spoluvlastníctva a s tým v súvislosti násillné správanie jedného zo spoluvlastníkov (porovnaj s dôvodovou správou k zákonu č. 526/2002 Z. z.).

36. V zmysle ustanovenia § 141 ods. 1 OZ platí, že spoluvlastníci sa môžu dohodnúť o zrušení spoluvlastníctva a o vzájomnom vyporiadaní; ak je predmetom spoluvlastníctva nehnuteľnosť, dohoda musí byť písomná.

36.1. V zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OZ platí, že ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násillné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výtazok rozdelí podľa podielov.

36.2. Z povahy podielového spoluvlastníctva ako spoločenstva vlastníckych práv založeného na zásade dobrovoľnosti vyplýva, že ak nedôjde k dohode, ktorýkoľvek spoluvlastník môže kedykoľvek požiadať súd o zrušenie spoluvlastníctva a o jeho vyporiadanie. Toto právo vyplýva zo zásady, že nikto nemôže byť spravodlivo nútený k tomu, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu, ak mu to z akýchkoľvek dôvodov nevyhovuje. Súdne konanie sa začína len na návrh, ktorý môže podať ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov, teda aj ten, kto má menšinový podiel. Výška spoluvlastníckeho podielu pritom nerozhoduje.

36.3. Opäť treba pripomenúť dôvodovú správu k zákonu č. 526/2002 Z. z., ktorá hlavný sleduje cieľ, a to eliminovať násillné správanie podielových spoluvlastníkov v rodinách (ako je tomu aj v danom prípade - súrodenci, teda nie manželia), pretože v tejto komunite, najčastejšie spoluvlastnícke vzťahy vznikajú a sú prezentované v prípade nezhôd násillím rôzneho druhu. Možno teda znovu súhlasiť s názorom súdov nižších inštancií, že sa v danom prípade nejedná o tzv. medzeru v zákone, ktorú by bolo možno odstrániť pomocou analógie zákona, pretože z vyššie uvedeného je viac než zrejmé, že zákonodarca myslel na oba prípady. Jednak na prípad obmedzenia/vylúčenia manžela, alebo bývalého manžela so spoločného obydlija, prípadne so spoločného nájmu, a to z dôvodu páchaného násillia (kedy ide o prípad, ktorý sa vzťahuje podľa zákona výlučne na manželov, prípadne bývalých manželov). A potom je zákonom vymenovaný druhý prípad, kedy ide vyslovene o spoluvlastníkov a ich podielové spoluvlastníctvo, (a to aj s prihliadnutím na násillné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom), ktoré na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka môže byť súdom (jednoducho povedané) zrušené, alebo korigované v súvislosti s hospodárením so spoločnou vecou, alebo nariadený predaj nehnuteľnosti, ktorý výtazok by bol prerozdelený medzi spoluvlastníkov podľa ich podielov,

pripadne súdom pridelené spoluvlastníctvo jednému spoluvlastníkovi a následné vyplatenie podielov (čo však dovolateľka v konaní namietala, že ani ona, ani je brat -žalovaný - nemajú financie na vzájomné vyrovnanie podielov). Zákonodarca vedel o prípadoch násilia medzi podielovými spoluvlastníkmi a napriek tomu inštitút vylúčenia z užívania zaviedol len pre prípady násilia, ku ktorému dochádza v súvislosti s bytmi alebo domami, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov alebo v spoločnom nájme manželov. Uvedené dva prípady sú tak špecificky naformulované a v zásade sa týkajú podobných situácií (v tomto prípade máme namysli násilie buď spoluvlastníka alebo manžela a následný „postih“ za takéto násilie), že je zjavné, že zákonodarca tieto dva prípady mal v úmysle striktne odlíšiť. V prípade, ak by chcel, aby sa obmedzenie, resp. vylúčenie týkalo nie len manželov/bývalých manželov zo spoločného obydla, jasným a transparentným spôsobom by tento výpočet rozšíril aj o spoluvlastníkov podielového spoluvlastníctva. Zákon však toto neuvádza, preto je potrebné vychádzať v zmysle už uvedenom.

37. Dovolací súd okrem už vyššie uvedeného na doplnenie uvádza aj ďalší dôvod, pre ktorý nie je možné v prípade podielových spoluvlastníkov použiť ust. § 146 ods. 2 a § 705a OZ, a to je kvalitatívny aj kvantitatívny rozdiel medzi podielovými a bezpodielovými spoluvlastníkmi. Zatiaľ čo bezpodieloví spoluvlastníci sú vždy len dvaja, teda len jeden z nich sa môže domáhať vykázania zo spoločného obydla toho druhého, podielových spoluvlastníkov môže byť viac (napr. aj 20), závisiac od právneho titulu nadobudnutia spoluvlastníctva (kúpna či darovacia zmluva, dedenie a pod.), teda k sebe nemusia mať blízky vzťah alebo žiaden vzťah, tak ako je tomu v prípade manželov.

38. Z uvedených dôvodov preto najvyšší súd nevidí za racionálne, ba dokonca nie za v súlade so zákonom, postupovať v zmysle analógie zákona (tak ako to dovolateľka naznačila v jej dovolaní a označila právnou otázkou), pretože k analógií súd pristúpi vždy v prípade, ak na ten-ktorý právny prípad neexistuje právna norma, ktorá by bola aplikovateľná. V spore žalobkyne však existujú ustanovenia (viď odôvodnenie vyššie), pod ktoré možno subsumovať prejednávany spor. Z uvedeného dôvodu by bolo preto nad rámec zákona, ak by ktorýkoľvek súd v rámci konania hľadal „iné“, „vhodné“, alebo „vhodnejšie“ normy, ktoré použiť a napasovať na daný prípad, a teda ak by použil analógiu zákona aj napriek tomu, že aplikovateľná norma na ten-ktorý prípad existuje.

39. Možno preto prijať záver, že aj tento dovolací dôvod (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) žalobkyňa namietala nedôvodne.

40. Najvyšší súd na uvedenom základe dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

41. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP a v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP výrok neodôvodňuje.

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.